

מרגוט קלאוזנר,
מחלוצות הקולנוע הישראלי
(1905-1975)

שפעלה בארץ בשנות השישים של המאה העשרים להעלאת יהודים מסורבי עלייה לישראל. כתבה כמה ספרים, ובהם "מקורות הדרמה", "יומן הבימה" – על ראשית דרכה של "הבימה", "סופת סיון" – על פרשת רצח ארלוזורוב, "סאפו מלסבוס", "גלגול נשמות וסיפורים אחרים", "נשמות ערטילאיות", "תעשיית החלומות".

קלאוזנר התעניינה בעולם הנסתר ויסדה את האגודה הישראלית לפאראפסיכולוגיה וערכה את הירחון "עולם המסתורין". באחד הראיונות סיפרה שכשתכננה להקים את "אולפני הרצליה" זימנה לסיאנס ספיריטואליסטי את רוחו של אביה, שהיה איש עסקים אמיד בברלין, כדי להתייעץ עמו אם להשתמש בכספי הירושה שלה או לקחת הלוואות כדי להקים את האולפן.

נולדה בגליציה והיגרה בילדותה עם משפחתה לגרמניה. הצטרפה לתנועה הציונית והיתה פעילה בחוג ידידי "הבימה" בברלין. ב-1926 עלתה לארץ-ישראל, הצטרפה אל מייסדי תיאטרון "הבימה" הצעיר ושנתיים לאחר מכן פעלה להבאת התיאטרון לישראל. היא התמנתה למנהלת האדמיניסטרטיבית של "הבימה", אך פרשה מהתפקיד ב-1936 בעקבות עימותים עם קולקטיב השחקנים הסוציאליסטים. ב-1933 הקימה עם בעלה יהושע ברנדשטטר את חברת ההפקות "אורים" והיתה למפיקת הסרטים הראשונה בארץ. סרטה הראשון, "חיים חדשים", נועד לעודד יהודים לעלות וליישב את ארץ-ישראל. נתן אלתרמן ודניאל סמבורסקי חיברו לסרט כמה שירים, ובהם "שיר העמק" (באה מנוחה ליגע), הזכור עד היום. ב-1949 יסדה יחד עם בעלה את "אולפני הרצליה". השניים ראו בכך מעשה ציוני שיאפשר להפיץ ברחבי העולם מידע על הנעשה במדינת ישראל הצעירה. ב"אולפני הרצליה" הופקו עשרות סרטים ומאות יומני קולנוע ותכניות טלוויזיה, שהיו תשתית חשובה לתעשיית הטלוויזיה בישראל. נמנתה עם ראשי תנועת הידידות ישראל-ברית המועצות,